

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Gdyni

Wydział I Cywilny - Sekcja d.s. rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Marzanna Stefaniuk-Muczyńska

Protokolant: sek. Magdalena Czapiewska

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2017 r. w Gdyni

na rozprawie

sprawy z powództwa: **Gminy M. G. – Gminy M.**

przeciwko: **B. K.**

o zapłatę

- I. zasądza od pozwanej B. K. na rzecz powoda (...) S.A. w G. kwotę 53 zł (pięćdziesiąt trzy złote) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości odsetek ustawowych za okres od dnia 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty;
- II. oddała powództwo w pozostałym zakresie;
- III. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 76 zł 93 gr (siedemdziesiąt sześć złotych 93/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Gmina M. G. - Zarząd (...) wniosła o zasądzenie od pozwanej B. K. kwoty 62 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz o zwrot kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że pozwana dokonała przejazdu pojazdem komunikacji miejskiej należącym do powoda bez ważnego biletu, w związku z czym zobowiązana była zapłacić opłatę dodatkową w kwocie 183 zł oraz że w związku z tym, że pozwana dobrowolnie nie uiściła opłaty w całości - uiściła tylko jej część - powstały koszty dodatkowe związane z kosztami pocztowego wysłania upomnienia.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty pozwana zgłosiła zarzut spełnienia świadczenia oraz przedwczesności powództwa z uwagi na brak podjęcia przez powoda próby mediacji. Zarzuciła nadto brak określenia przez powoda co składa się na żadaną sumę, brak uzasadnienia wymagalności roszczenia oraz brak wskazania jakiego rodzaju odsetek domaga się powód.

Pismem z dnia 2 lutego 2017 r. powód określił, że na objęte pozwem roszczenie składa się opłata dodatkowa w wysokości 180 zł, należność za przejazd (3 zł) oraz zryczałtowany koszt wezwania przedsądowego (9 zł), pomniejszone o wpłatę dokonaną przez pozwaną w dniu 14 grudnia 2015 r. w kwocie 130 zł. Powód podał też, że składniki te wynikają z ustawy Prawo przewozowe oraz uchwały Rady Miasta G. V/80/11 z dnia 23 lutego 2011 r.

Nadto, ustosunkowując się do treści sprzeciwu pozwanej, wniósł o jego oddalenie i uwzględnienie powództwa w całości, wskazując iż zarzuty pozwanej są gołosłowne, gdyż odebrała ona od kontrolera druk opłaty dodatkowej, co poświadczyła swoim podpisem. Podał też, że z uwagi na to, że opłata wynosi 180 zł, a pozwana uiściła 126 zł po 7-dniowym terminie, powstała niedopłata będąca przedmiotem sprawy.

Na rozprawie pozwana podtrzymała treść sprzeciwu, podnosząc iż z uwagi na regulację art. 75 prawa przewozowego powództwo jest przedwczesne, gdyż wezwanie do zapłaty jest obligatoryjne dla dochodzenia roszczeń z umowy przewozu, a powód w odpowiedzi na sprzeciw załączył jedynie kserokopię książki nadawczej, na której brak jest nawet numeru nadawczego kierowanego do niej wezwania, a jednocześnie przedłożona przez pełnomocnika powoda kserokopia tej książki nadawczej nie została przez niego nawet poświadczona za zgodność z oryginałem, co podważa jej wiarygodność. Zarzuciła też, że nigdy takiego wezwania nie otrzymała, stąd nie wiedziała, że powód kieruje wobec niej jakiegokolwiek roszczenie. Wyjaśniła, że spełniając roszczenie nie miała pojęcia o tym, że kwota jest wyższa, a wpłaty dokonywała zgodnie z treścią wezwania do zapłaty, które otrzymała na miejscu, w autobusie. Z uwagi na powyższe, w opinii pozwanej, w tej sytuacji powód powinien był ponownie skierować do niej wezwanie do zapłaty. Podała też, że zanim złożyła sprzeciw próbowała zawrzeć z pozwanym ugodę, zadzwoniła do komunikacji gdzie zgłosiła, że nigdy nie otrzymała takiego wezwania, ale usłyszała, że nie zostanie jej ono przedstawione, mimo iż jest ono w posiadaniu tego podmiotu. Zarzuciła także, że w wezwaniu, które otrzymała w dacie przejazdu nie została jednoznacznie określona kwoty, którą była ona zobligowana uiścić.

Pozwana podniosła również, iż w sytuacji uznania przez Sąd, iż powództwo nie jest przedwczesne, powinno jej przysługiwać chociaż całkowicie lub częściowe zniesienie kosztów na zasadzie słuszności.

Jednocześnie pozwana podała, że wezwanie, które otrzymała w momencie przejazdu stanowiło kwitek z numerem rachunku, na który powinna była dokonać wpłaty oraz że zostało tam wskazanych kilka różnych kwot. Termin płatności wynosił 14 dni i - jak podała pozwana - wpłaty tej dokonała w terminie 14-nastu dni roboczych - ostatniego dnia, co powód potwierdza, choć nie przedstawia dowodu wpłaty. Jak wskazała pozwana - mogłaby w tej sytuacji twierdzić nawet, że zapłaciła wszystko, ale nie chce tego robić, gdyż jeśli rzeczywiście istnieje to roszczenie, to jest w stanie je zapłacić. Określiła też, że tym zostało wskazane jej imię i nazwisko i adres oraz dane z protokołu

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana w dniu 27 listopada 2015 r. podróżowała autobusem linii 2 na trasie Lisia Niż. - C.. Kontroler ujawnił, iż pozwana podróżuje bez ważnego biletu, w związku z czym wręczył pozwanej wezwanie do zapłaty opłaty dodatkowej i przewoźnego.

Cena biletu wynosiła 3 zł.

okoliczności bezsporna

Opłata dodatkowa za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu środkami komunikacji miejskiej w G. wynosi 180 zł.

W przypadku uiszczenia opłaty dodatkowej w ciągu 7 dni od daty wystawienia dokumentu zobowiązującego do uiszczenia tej opłaty, wysokość tej opłaty ulega obniżeniu o 30%.

dowód: załącznik nr 3 do uchwały Nr XVIII/338/12 Rady Miasta G. z dnia 28.03.2012 r. – k. 29

Pozwana w dniu 14 grudnia 2015 r. wpłaciła na rzecz powoda kwotę 127 zł z tytułu opłaty dodatkowej i 3 zł z tytułu przewoźnego.

dowód: adnotacja na raporcie opisowym kontrolera - k. 5

Sąd zważył co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd oparł na bezspornych między stronami okolicznościach sprawy, a nadto w oparciu o przedstawiony przez powoda dokument prywatny określony jako raport opisowy kontrolera, którego prawdziwości pozwana nie kwestionowała. Podstawę ustaleń stanowiła także treść zamieszczonej na tym dokumencie adnotacji o uiszczeniu przez pozwaną w dniu 14 grudnia 2015 r. opłaty dodatkowej w wysokości 126 zł oraz przewoźnego w kwocie 3 zł - była ona bowiem zbieżna z oświadczeniem pozwanej o częściowym dokonaniu wpłaty w terminie 14-nastu dni roboczych od daty otrzymania w dniu przejazdu wezwania do zapłaty opłaty dodatkowej.

Sąd nie przeprowadził natomiast dowodu z treści złożonego przez stronę powodową w formie kserokopii dokumentu znajdującego się na karcie 26 i 27 akt sprawy, mając na względzie, iż niepoświadczona kserokopia (z uwagi na brak na niej podpisu) nie jest dokumentem prywatnym, zaś pismo, które nie może być uznane za pisemny dokument, nie może być też podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 kpc. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłyby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu prywatnego, szczególnie że środki dowodowe wymienione w art. 308 kpc ustawodawca zaliczył do „przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki”. Oznacza to, że środki te, w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość poprzez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 14 lutego 2007 r., II CSK 401/06).

Posłużenie się niepotwierdzoną kserokopią jako środkiem mającym posłużyć ustaleniu treści pisemnego dokumentu uznać należy za dopuszczalne tylko wówczas, kiedy z przyczyn faktycznych uzyskanie dostępu do oryginału lub wypisu lub odpisu funkcjonującego na prawach oryginału nie jest możliwe dla strony, a także dla sądu. Wówczas nie zachodzi niebezpieczeństwo obejścia przepisów o prowadzeniu dowodu z dokumentów pisemnych (por. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 26 listopada 2014 r., III CSK 254/13). Okoliczność taka nie miała jednakże miejsca w niniejszej sprawie, skoro powód nie wskazywał nawet, iż nie jest w posiadaniu oryginału tego dokumentu. Jednocześnie podkreślić należy, iż brak było podstaw do uznania tej kserokopii za formę dokumentową o jakiej mowa w art. 77² kc, albowiem przepisy wprowadzające tę formę czynności prawnych zostały wprowadzone do kodeksu cywilnego z dniem 8 września 2016 r., zaś przedstawiony przez powoda kserokopia podpisanego wydruku została sporządzona w dniu 10 lutego 2016 r.

Jednocześnie Sąd miał na uwadze, iż powód nie załączył do akt sprawy odpisu pisma kierowanego wówczas do pozwanej, brak więc było równocześnie dowodu na to, że ewentualna korespondencja wysłana do pozwanej dotyczyła przedmiotu niniejszej sprawy.

Mając na uwadze poczynione w sprawie ustalenia faktyczne, Sąd uznał, iż roszczenie powoda zasługiwało na uwzględnienie w zakresie różnicy pomiędzy kwotą należnej w sprawie opłaty dodatkowej, a dokonaną przez pozwaną z tego tytułu wpłatą w kwocie 127 zł, tj. w zakresie kwoty 53 zł. Stąd należność w tej wysokości została zasądzona na rzecz powoda od pozwanej w pkt. I wyroku.

Zgodnie bowiem z brzmieniem art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (t.j. z dnia 10 czerwca 2015 r., Dz.U. z 2015, poz. 915 - a więc w wersji obowiązującej w dacie przejazdu pozwanej) „Umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym.”. Zgodnie zaś z ust. 2 cyt. przepisu w bilecie na przejazd określa się m.in. wysokość należności za przejazd oraz dane potrzebne do ustalenia zakresu uprawnień podróжного. Z powyższego wynikał zatem obowiązek pozwanej do uiszczenia opłaty za przewóz dokonany przez stronę powodową na trasie linii 2 w dniu 27 listopada 2015 r. Jednocześnie art. 33 a ust. 3 prawa przewozowego stanowi, iż w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty.

Wysokość opłaty w przypadku przejazdu środkami komunikacji miejskiej wynosiła zgodnie z obowiązującym w G. prawem miejscowym - 180 zł (vide Załącznik nr 3 do Uchwały Nr XVIII/338/12 Rady Miasta G. z 28 marca 2012 r. opublikowany w Dzienniku Urzędowym Województwa (...) z dnia 20 kwietnia 2012, poz. 1447), zaś kwota

przewoźnego (uiszczonego przez pozwaną w dniu 14 grudnia 2015 r.) została wskazana w załączonym do pozwu raporcie opisowym kontroli dotyczącym pozwanej.

Wskazana wyżej należność została na rzecz powoda zasądzona wraz z żądanymi przez powoda odsetkami za opóźnienie, o czym Sąd orzekł w oparciu o art. 481 §1 kc, który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zasądzając odsetki od daty wskazanej w pozwie, sąd miał na uwadze, iż była to data późniejsza niż data doręczenia pozwanej druku opłaty dodatkowej co nastąpiło w dniu przejazdu pozwanej, tj. 27 listopada 2015 r. Stąd też żądane przez stronę powodową odsetki za opóźnienie za okres od dnia 2 marca 2016 r. do dnia zapłaty Sąd zasądził w wysokości ustawowej, mając na względzie, iż pomimo zmiany od dnia 1 stycznia 2016 r. przepisów prawa materialnego w zakresie roszczeń odsetkowych reprezentujący powoda pełnomocnik będący radcą prawnym formułując żądanie pozwu już po tej dacie wyraźnie określił wysokość żądanych odsetek jako ustawowych. Mając tym samym na uwadze treść żądania pozwu, jak też obowiązujący zakaz orzekania ponad żądanie pozwu, należne powodowi po dniu 1 stycznia 2016 r. odsetki ustawowe za opóźnienie Sąd zasądził w wysokości ustawowej. W realiach niniejszej sprawy zasądzenie przez Sąd za czas obejmujący okres po dniu 1 stycznia 2016 r. odsetek ustawowych za opóźnienie, bez ograniczenia ich wysokości do odsetek ustawowych, stanowiłoby nieuwzględnienie przez Sąd zakazu określonego w art. 321 kpc, gdyż stopa odsetek ustawowych za opóźnienie jest wyższa niż stopa odsetek ustawowych.

W tym miejscu wskazać należy, iż uwzględniając powództwo we wskazanym wyżej zakresie Sąd nie uwzględnił podniesionego przez pozwaną zarzutu przedwczesności roszczenia dochodzonego pozwem, albowiem jak podała pozwana - w dniu przejazdu otrzymała ona wezwanie do zapłaty opłaty dodatkowej, co w ocenie Sąd stanowiło wypełnienie przesłanki dopuszczalności niniejszego powództwa określonego w art. 75 prawa przewozowego. Jednocześnie brak było uzasadnionych podstaw do twierdzenia, iż w sytuacji częściowego spełniania przez nią świadczenia konieczne było skierowanie do niej ponownego wezwania. Taki obowiązek po stronie powoda z żadnej normy nie wynikał.

W pozostałym zakresie, tj. w części dotyczącej żądania zasądzenia od pozwanej kosztów pocztowego wezwania do zapłaty oraz żądanych od tej należności odsetek Sąd w pkt. II powództwo oddalił w oparciu o przepis art. 6 kc, z uwagi na uchybienie w tym zakresie przez stronę powodową obowiązkowi dowodzenia zgłoszonych twierdzeń. Powód nie wykazał bowiem aby jakiegokolwiek pismo dotyczące roszczenia objętego niniejszym pozwem do pozwanej skierował.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 kpc w zw. z art. 108 kpc, uwzględniając zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Wysokość poniesionych przez powoda kosztów procesu (obejmujących opłatę od pozwu i koszty zastępstwa procesowego) została zasądzona na jego rzecz od pozwanej w wielkości proporcjonalnej do wysokości uwzględnionego powództwa.